

fórte amăgitú în speranța sa : ellú nu vedeà de-quât negri, și nicăi măcar unú albú printre dênsií.

Imperatricea ū priimì cu o mare bună-voință ; adressâ cuvinte măgulitóre luř Riemann , și încu-ragiâ pe bietulú Claus, quare erâ palidú și ca per-dutú înaintea ei. Ea ū dette assigurarea quă so-çulú seř, mișcatú de remușcările și de repedea luř înturnare la virtute , illú iertà cu totulú pentru greséla que commisesse.

Pe quând impérâtessa adressà luř Claus cuvinte de consolațiune, o trupă de sclaví, conduși la lucru cu biciulú , se arrêtâ la cotitura uneř poteci. Ei erâ urmaři de neîmblânđitulú lor custode, quare nu se așteptâ la prezența suveraneř salle. Unú june albú, quare mergeà în fruntea sclavilor, se opresce de o dată și se aruncă în braćelete luř Riemann , strigând : « Tată ! scumpulú meř tată ! » Amân-doř sta îmbrăcișaři, fără a puté pronunța unú sin-gurú cunventú. Lacrěmí de bucuria și de înduio-șare curgeà din ochiř lor.

« Que însemnădă aquésta ? întrebâ imperatricea cu mirare ; quine este aquestú june ?

— Majestate , ū respunse Riemann cu o nobilé încredere, aquestú june este fiulú meř, scumpulú meř Conrad. De și è sclavú, ellú nu è mař puçinú mândria bětrâneřelor melle. »